

stillede Funktionærer, skal jeg oplyse, at der er Kontrolører, som have siger og skriver 1 Kr. 35 Øre for hver Aften, de ere der. Disse Folk, der egentlig — hvad skal jeg sige — staa i Klasse med Arbejdere, have bl. a. ogsaa henvendt sig til mig og meddelt, at alt, hvad de ønskede, for Resten blot var, om man vilde give dem 15 Øre mere, saa deres Indtægt blev 1 Kr. 50 Øre. De gøre opmærksom paa, at de tidligere have henvendt sig til Ledelsen derom, men ikke været i Stand til at opnaa at faa dette Forlangende opfyldt. Og de have gjort mig opmærksom paa, at deres Arbejdstid kan blive indtil 5—5½ Time for een Forestilling, og at de om Søndagen, hvor deres Arbejdstid kan naa op til 8—9 Timer, i Virkeligheden kun tjene 2 Kr. 70 Øre. Teaterkommissionen har ikke kunnet imødekomme dette under det almindelige Indtryk af en økonomisk Misère, under hvilken man ikke mente at kunne gaa ind paa nogen som helst Lønforbedring. Men jeg haaber, at man med det Tilslag, som her gives Teatret, ikke vil modsætte sig at imødekomme et saa beskedent Krav som dette, men at man i al Almindelighed maa være i Stand til at imødekomme Personalets Ønsker ved det kgl. Teater og sikre dem bedre Vilkaar, end de have. Det er ogsaa det, Udvalget har haft til Hensigt. Beredvilligt har man stillet sig paa dette Standpunkt, uagtet der ikke forelaa noget Forslag fra Ministerens Side i saa Henseende. Man har taget dette Spørgsmaal op og er naaet til, at man foreslaar et Tilskud af 35,000 Kr., medens man samtidig kræver Tantiemen nedsat med 35 pCt.

Jeg vil dog gerne tillade mig at gøre opmærksom paa, at siden vi have behandlet dette i Udvalget, har jeg faaet Samvittighedsnag. Jeg er siden da bleven ked af, at jeg ikke blev staaende ved, hvad der tidligere havde været mit egentlige Ønske, nemlig at man havde sat 45,000 Kr. i Stedet for 35,000 Kr. For os spiller det jo ikke nogen særlig Rolle — der er her Tale om Teatrets Reservefond — eller har saa overmaade meget at sige, om vi gaa med til 45,000 Kr. i Stedet for 35,000 Kr. Men for Funktionærerne vil det have en ganske overordentlig stor Betydning, og jeg kan sige, at den Erfaring, jeg har indhen-

tet, siden vi behandlede Sagen i Udvalget, har vist mig, at man nede paa Teatret nu er nær ved at fortvivle, fordi man ikke mere er i Stand til at faa de Forventninger opfyldte, man havde næret, da Sagen blev forelagt her i Tinget. Man havde der tænkt sig den Mulighed, at det vilde blive Resultatet af Rigsdagens Behandling af Sagen, at de fik 45,000 Kr., og de lagde hele deres Haab ind paa dette. De have maaske endogsaa allerede trukket enkelte Veksler derpaa. Det er jo kedeligt, og der var maaske heller ikke noget i Vejen for, at der fra Udvalgets Side kunde gøres et Forsøg paa at sætte 45,000 Kr. i Stedet for 35,000 Kr. Ministeren vilde maaske ikke stille sig helt uvillig dertil, og var der saa fra Udvalgets Side Beredvillighed i den paagældende Retning, vilde jeg anse det for muligt at faa Tallet forandret fra 35,000 Kr. til 45,000 Kr. Jeg vilde for mit personlige Vedkommende ikke have noget imod, hvis Udvalget da ikke skulde blive enigt derom, selv at stille et saadant Forslag mellem anden og tredie Behandling.

Maa jeg blot endnu tillade mig at fremhæve, at en Ting forekommer mig at være et absolut Gode blandt det, som Udvalgets Behandling har medført, og det er, at det kongelige Teaters Kunstnere kunne faa Lejlighed til at faa Teatrets Tilladelse til, naar Tjenesten ikke generes deraf, at drage ud i Provinsen og opføre Skuespil. Jeg fremdrog under Sagens første Behandling det meget rimelige i, at man ude i Provinsen blev i Stand til at lære den store Kunst at kende, tolket som den bliver af vor første Scenes Kunstnere, og at det er urimeligt, at det udelukkende skal være Hovedstaden, som nyder godt af disse Kræfter. Jeg glæder mig ved at kunne sige, at der i Udvalget har været almindelig Stemning for at give en saadan Tilladelse, som jeg ogsaa antager vil blive benyttet, og at der derved vil bidrages noget til, at ogsaa Provinsen faar Lejlighed til at lære Kunsten at kende paa en fyldigere og, jeg tør vel sige uden at krænke nogen, paa en bedre Maade, end Tilfældet er ved de ellers habile og gode Kunstnere, som nu søge at glæde dette Publikum. Det er et Resultat, som det forekommer mig værd at nævne. Tillige med dette har man ment, at der burde